

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **A. V.**, narozený dne X
                                 státní příslušnost Arménie
                                 místem pobytu v ČR X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
                                 sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2019, č.j. OAM-142/ZA-ZA11-K03-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou došlou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**žalovaný**“), jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“). Uvedl, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České

republiky, žalovaný však napadeným rozhodnutím ze dne 26. 8. 2019 jeho žádost zamítl, toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 12. 9. 2019.

II. Žalobní body

2. Žalobce shrnul svůj azylový příběh, podle kterého byl podporovatelem a přítelem opozičního aktivisty A. S. (dle napadeného rozhodnutí též S. – pozn. soudu), v letech 1988 až 2016 se žalobce účastnil různých mítinků a demonstrací proti vládě a různými způsoby agitoval proti tehdejšímu režimu, pomáhal opoziční skupině Sasna Tser, která v červenci 2016 obsadila budovu ministerstva vnitra v Jerevanu a požadovala osvobození Žirajra Sefiljana a dalších politických vězňů. Skupina držela rukojmí, žalobce poskytoval skupině po dobu tohoto incidentu, který trval dvacet dní, podporu, a to spolu s A. S. Skupina byla následně zadržena a odsouzena za ozbrojené napadení pluku ministerstva vnitra, policie pak začala hledat další podporovatele skupiny, A. S. byla zadržena a v březnu 2017. Následně zemřel v nemocnici, kam byl převezen z vězení a z vojenské nemocnice, před svou smrtí držel protestní hladovku. Policie žalobce předvolala k podání vysvětlení, jeho rodina byla soustavně sledována, bylo mu policií vyhrožováno, byl opakovaně (celkem třikrát v srpnu a v září 2016) telefonicky předvoláván jako svědek dvěma vyšetřovateli, žalobce se však jako opoziční aktivista bál vypovídat o svých aktivitách, setkání proto oddaloval, nespál doma, při posledním telefonátu mu již bylo vyhrožováno, že „pokud nepřijde, tak uvidí“, vyšetřovatelé zřejmě tušili, že chce opustit zemi původu. Od posledního telefonátu dne 1. 9. 2016 stálo před jejich domem soustavně cizí auto se dvěma osobami, dle přesvědčení žalobce se jednalo o policisty v civilu, přijeli asi pětkrát a sledovali žalobce. Domníval se, že v případě výsledku by jej policisté nutili vypovídat proti skupině Sasna Tser a našli by si záminku, jak jeho samotného z něčeho obvinít. Dne 1. 11. 2016 volali vyšetřovatelé žalobci domů, manželka jim oznámila, že není doma, žalobce následně dne 2. 11. 2016 opustil zemi původu, poté policie ještě jednou volala na jejich domácí linku a i nyní opakovaně k jejich domu přijíždí sledovací auto. Na počátku roku 2019 přišlo žalobci předvolání do armády a jiné státní složky se snaží zjistit jeho bydliště. I přes změnu režimu se žalobce domnívá, že v případě návratu by jej policie vyšetřovala a mohla by jej falešně obvinít jako pomocníka ozbrojené skupiny, hrozilo by mu 3 – 7 let odnětí svobody, policejní orgány a vlivné posty zůstávají obsazeny podporovateli předchozího režimu.
3. Měl za to, že splňuje podmínky pro poskytnutí azylu dle ust. § 12 písm. a) i písm. b) zákona o azylu, neboť mu ve vlasti hrozí pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod a v případě návratu má odůvodněný strach z pronásledování ze strany nestátních orgánů na základě svého politického přesvědčení či z důvodu své příslušnosti k sociální skupině podporovatelů opoziční skupiny Sasna Tser. Zabýval se definicí pronásledování a odůvodněného strachu z něj, při posuzování rizika pronásledování je třeba aplikovat standard přiměřené pravděpodobnosti. Tvrdil, že ve vlasti jednoznačně vyvíjel politickou činnost, a to v letech 1988 až 2016, kdy se účastnil demonstrací proti vládě a agitoval proti minulému režimu, v červenci 2016 pak aktivně pomáhal opoziční skupině Sasna Tser, je tedy příslušníkem sociální skupiny jejich podporovatelů. Zároveň byl vystaven popsánému pronásledování ze strany policie, kdy byl opakovaně předvoláván, sledován a bylo mu verbálně vyhrožováno, osoba

v obdobném postavení jako žalobce, tedy A. S., byl opakovaně zadržován a vyslýchán. Mezi jeho politickými aktivitami a pronásledováním pak dle jeho názoru existuje jasná příčinná souvislost, neboť když probíhá s nějakými politickými vězni soud, tak je snaha odstranit svědky (buď je odstraní úplně, nebo je zavrou a z něčeho obviní), zároveň toto pronásledování trvá i po jeho odchodu z vlasti, což zakládá odůvodněnost jeho obav. Ztotožnil se s informacemi, které žalovaný shromáždil o zemi jeho původu, nikoli však již s jejich vyhodnocením, domníval se, že podporují věrohodnost jeho výpovědi, v celkovém vyznění i v řadě detailů se s jeho výpovědí překrývají.

4. Namítal, že nebylo dostatečně odůvodněno rozhodnutí žalovaného o neposkytnutí humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, žalovaný použil obecné fráze, které nijak neindividualizoval ve vztahu k jeho osobě.
5. Měl za to, že současná bezpečnostní situace v zemi původu, stejně tak jako jeho individuální situace, jsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu, v případě návratu mu hrozí vážná újma dle ust. § 14a odst. 2 písm. b) téhož zákona, zabýval se definicí vážné újmy, a to i s ohledem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), zákaz mučení je pak absolutním právem, které nesmí být omezeno. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že takové nebezpečí vážné újmy lze shledat pouze tam, kde reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí, či může nastat jediné v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat, neboť při posuzování rizika pronásledování je třeba aplikovat důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti, možnost pronásledování musí být reálná, nikoli hypotetická, rozhodně však nemusí přesahovat 50%. V případě žalobce pak je tato pravděpodobnost dána, když byl v minulosti prokazatelně vystaven intenzivnímu a dlouhodobému psychickému nátlaku s cílem překonat jeho duševní odpor a vypovídat proti skupině Sasna Tser. Rovněž se domníval, že mu hrozí vážná újma dle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť by jeho vycestováním mohlo dojít k porušení zásady non-refoulement obsažené v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, v případě jeho návratu by byla ohrožena jeho osobní svoboda a fyzická integrita z důvodu projevování politického přesvědčení a příslušnosti k sociální skupině opozičních aktivistů. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí možné riziko vážné újmy ve vztahu k porušení mezinárodních závazků ČR ani nezvažil.
6. Vytýkal žalovanému, že sice zpochybnil hodnověrnost výpovědi žalobce a považoval ji za účelovou, neuvedl však již, jakým způsobem při posuzování hodnověrnosti postupoval, jakou metodiku zvolil a jakými úvahami se přitom řídil, odborná literatura přitom uvádí pět indikátorů hodnověrnosti výpovědi žadatele: 1) vnitřní konzistentnost, 2) vnější konzistentnost, 3) dostatečně podrobná výpověď, 4) plauzibilita azylového příběhu, 5) chování žadatele. V napadeném rozhodnutí však komplexní posouzení hodnověrnosti absentuje. Úvahy žalovaného jsou však útržkovité (viz str. 9, 10 a 14), vyjádření žalobce jsou účelově vyjímána ze svých souvislostí, aby mohl být považován za nedůvěryhodného. Např. na straně 14 žalovaný uvádí, že žalobce popsal jednu a tu samou událost zcela odlišně, to však žalobce v doplňujících pohovorech objasnil, není v jeho silách, aby si po více než třech letech vzpomněl na přesná data a přesný sled daných událostí. Pokud žalovaný vytkl žalobci chybné

uvedení informace, že od prosince 2016 A. S. zadržen nebyl, žalobce uvádí, že v průběhu prvního pohovoru zcela jasně vysvětlil, že „A. dne 30. 12. 2016 osvobodili, ale pak ho znovu zadrželi a on v březnu 2017 zemřel v nemocnici. Nejprve byl ve vězeňské nemocnici, pak ho převezli do normální nemocnice, operovali ho, ale zemřel.“ Tyto drobné rozpory ve výpovědi, které je žalobce navíc schopen vysvětlit, tak neohrožují celkovou konzistentnost výpovědi žalobce, žalovaný nezvážil všechny informace svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, účelově vybral pouze ty aspekty, které mluví v jeho neprospěch.

7. Žalobci nelze klást k tíži, že žádost podal za účelem legalizace pobytu, žalobce chce žít v ČR řádným životem a k legalizaci svého pobytového statusu zvolil právní institut, který je nejvíce přílehlavý k jeho individuální situaci, tedy žádost o mezinárodní ochranu. Uvedl, že v ČR má partnerku, která je českou občankou a se kterou trvale žije, pokud by mu šlo pouze o legalizaci jeho pobytového stavu, mohl tak učinit již dávno skrze podání žádosti o přechodný pobyt jako rodinný příslušník občana EU dle ust. § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, byla by to pro něj jednodušší cesta. Naopak, pokud dále pokračuje v řízení o mezinárodní ochraně, svědčí to o důvodnosti jeho žádosti. Závěrem upozornil na nutnost uplatnění pravidla „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“.
8. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil správní řád či zákon o azylu a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí.
10. Uvedl, že při posouzení žádosti žalobce vycházel zejména z jeho výpovědi a z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii, tyto materiály vyjmenoval, jsou součástí správního spisu. V průběhu správního řízení dospěl k závěru, že tvrzeným důvodem žádosti je obava žalobce z návratu do vlasti, kde má být pronásledován kvůli své snaze pomoci členům skupiny Sasna Tser při obléhání budovy ministerstva vnitra v Jerevanu, ke kterému došlo v červenci 2016. Na základě získaných informací vyloučil možnost udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu, důvody jsou patrné ze správního spisu a z napadeného rozhodnutí.
11. Nesouhlasil s tím, že by nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, poukázal na výpověď žalobce, která postrádala znaky, které by pravdivá výpověď měla mít, k její důvěryhodnosti nepřispívá ani tvrzení žalobce, že dne 16. nebo 19. 7. 2016 vycestoval do Gruzie a vrátil se až dne 30. 7. 2016, dle záznamu v jeho pasu žalobce pobýval v Gruzii od 22. 7. do 30. 7. 2016. Z toho prokazatelně vyplývá, že dne 26. 7. 2016 se žalobce nemohl nacházet v Arménii, jím popsaná událost dne 26. 7. 2016

koliduje i s jeho dřívějším tvrzením, že A. se do obsazené budovy dostal ještě před odjezdem žalobce do Gruzie a následujících 10 dnů budovu neopustil. Tudíž je dle názoru žalovaného nemožné, aby dne 26. 7. 2016 A. S. přijel k obsazené budově se zásobami jídla, když se uvnitř této budovy měl v této době již několik dní nepřetržitě nacházet a kterou až do dne 31. 7. 2016, kdy se celá skupina vzdala, neměl dle tvrzení žadatele opustit. K tomuto rozporu se žalobce v žalobě nijak nevyjadřuje.

12. Žalovaný shledal, že žalobce pouze využil svých částečných znalostí o problematice demonstrací a nepokojů z léta 2016, aby svými tvrzeními vygradoval svůj azylový příběh a vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti, přestože on sám ve skutečnosti ve své vlasti ohrožen nikdy nebyl, nejedná se o žádné skutečnosti, které by svědčily o jeho pronásledování ve vlasti z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině. Měl za to, že žalobce nelze považovat za aktivního napomahatele skupiny Zuřivých ze Sasunu (tj. Sasna Tser) ani osoby A. S., žádost žalobce je nevěrohodná a účelová s cílem dodat na závažnosti důvodům své žádosti a dosáhnout tak udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Poukázal na vyjádření žalobce dne 18. 3. 2019, dle kterého by měl rád v ČR povolení k pobytu, aby zde mohl pracovat a žít jako normální člověk, a na skutečnost, že žalobce na území ČR vstoupil již dne 2. 11. 2016, žádost o mezinárodní ochranu však nepodal, tuto podal až ve Švédsku, kam obratem z ČR odcestoval. Pokud by jeho obavy byly natolik závažné, učinil by podání žádosti ihned po příjezdu do první bezpečné země. Žalobce navíc opustil svou vlast zcela legálně, prošel řádnou policejní kontrolou a i přes jím deklarované údajné pronásledování ze strany policie neměl s vycestováním žádné problémy, pokud by o něj skutečně měly arménské policejní orgány zájem, jistě by ho jen dlouhodobě nesledovaly, ale rovněž by žalobce zadržely. To se však nikdy nestalo, ačkoliv byl údajně vyšetřovatelem opakovaně vyzýván k podání svědecké výpovědi, pokud by byl skutečně sledován, policie by ho jistě zadržela a k podání svědecké výpovědi by jej předvedla.
13. Závěrem poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dle kterého azylové řízení neslouží k legalizaci pobytu na území ČR.
14. Měl za to, že se v případě žalobce nedopustil porušení správního řádu a žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech, napadené rozhodnutí je zákonné a správné, s ohledem na to navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
16. Žalobce, poté co byl na základě dublinského řízení transferován na území České republiky ze Švédského království, podal dne 8. 2. 2018 žádost o mezinárodní ochranu, uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení a nebyl nikdy politicky aktivní, účastnil se však mítinků, chtěl, aby vláda odstoupila a byli osvobozeni političtí vězni, oficiálně je ženatý, ale s manželkou už rok žijí odděleně, manželka bydlí v J., žalobce z Arménie vycestoval dne 2. 11. 2016, letecky se dostal do Prahy a pak do Stockholmu, ve Švédsku

byl od 3. 11. 2016 do 8. 2. 2018, kdy ho přivezli v rámci dublinského řízení do ČR. Uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý, ale po všem, co prožil, je nervózní a svědí ho kůže na těle. Sdělil, že utekl před pronásledováním, chtěli mu zavřít ústa, utekl ze svého domova, vyhrožovali mu.

17. Při pohovoru dne 13. 2. 2018 uvedl, že ve vlasti žil v J., žijí tam jeho manželka, děti, matka, sestra a bratr, žádné problémy tam nemají. Žalobce byl neoficiálně pronásledován policií, a to jako podporovatel A. S., dále pomáhal též opozici, ozbrojené skupině Sasna Tser během incidentu, kdy tato skupina v červenci 2016 obsadila budovu ozbrojeného pluku ministerstva vnitra v Jerevanu. Žalobce jim spolu s A. celkem třikrát přinesl jídlo, skupina měla rukojmí, byla obklíčena policií, jejím cílem osvobození Sefiljana a dalších politických vězňů, trvalo to asi 20 dní, dne 31. 7. 2016 se vzdali, když to začalo, byl žalobce v Gruzii, ale když se vrátil, volal mu A., zda by mu žalobce nemohl pomoci. Skupinu pak odsoudili za ozbrojené napadení pluku ministerstva vnitra, A. dne 30. 12. 2016 osvobodili, ale pak ho znovu zadrželi a on v březnu 2017 zemřel v nemocnici. Tvrdil, že za skupinou byl naposledy dne 30. 7. 2016, na poznámku žalovaného, proč má tedy v pase uvedeno, že se vrátil do Arménie dne 30. 7. 2016, uvedl, že odjel dne 16. nebo 19. 7. 2016 do Gruzie, pak se vrátil dne 30. 7. 2016 do Arménie, posledních 10 dnů A. nevycházel, žalobce byl v tu dobu v Gruzii, jídlo prý skupině nesl před tím, než jel do Gruzie, dne 30. 7. 2016 se šel zeptat, jestli něco nepotřebují, ale oni řekli, že ne, že se druhý den vzdají, pak výpověď změnil a tvrdil, že jim zavolał. Následně popsal, že byl po 31. 7. 2016 v srpnu a v září 2016 celkem třikrát telefonicky předvolán jako svědek, žalobce se bál, tak se nedostavil, nespál ani doma, volali mu dva vyšetřovatelé z ministerstva vnitra z okrskové policie, bylo mu voláno na domácí linku a na mobilní telefon, policisté ho poznali, když nosil jídlo do budovy, do telefonu mu jednou řekli, že pokud nepřijde, tak uvidí. Policie ho též sledovala, před jeho domem stálo neustále auto, seděli tam dva lidé a pozorovali jej, nikdy však z auta nevystoupili, někdy přijeli a zase odjeli, celkem ho takto pronásledovali asi pětkrát, žalobce myslí, že to byla policie, nikdy však s nimi nebyl v kontaktu. Uvedl, že když probíhá soud s nějakými politickými vězni, snaží se odstranit svědky, buď je odstraní úplně ze života, nebo je zavřou a z něčeho obviní. Žalobce z ničeho oficiálně obviněn nebyl, nebyl nikdy trestně stíhán, žalobce si však myslí, že ho chtěli umlčet, žádné konkrétní kroky však vůči němu podniknuty nebyly, s policií jinak problémy neměl. Žalobce se neobrátil na žádné jiné státní orgány, situaci vyřešil odjezdem ze země, chtěl, aby jeho dcery byly v bezpečí, vnitřní přesídlení by jeho situaci nevyřešilo, jiné řešení neviděl, vyřídil si české vízum platné od 26. 10. 2016 na 10 – 15 dní, problémy s vyřízením víza ani s vycestováním neměl. Doplnil, že v letech 1988 - 2016 se účastnil mítinků proti vládě, ale problémy kvůli tomu nikdy neměl. Nyní se bojí, že by ho v případě návratu odsoudili a uvěznili za pomoc ozbrojené skupině, hrozilo by mu 3-7 let.

18. Dne 18. 3. 2019 byl se žalobcem proveden doplňující pohovor, kde uvedl, že situace v jeho zemi se nezměnila, jeho manželka mu sdělila, že pořád sledují jejich dům, na dotaz, že opozice se v dubnu 2018 dostala k moci, proč by tedy měli žalobce nadále sledovat, žalobce uvedl, že současný premiér chtěl sice dříve jako poslanec pomáhat skupině Sasna Tser, ale nyní s nimi nemá dobré vztahy, sice je osvobodil, ale oni jsou i nadále obviněni. Žalobce nebyl součástí skupiny, pomáhal A. S. nosit chleba, popsal,

jak probíhalo zásobování skupiny během incidentu, žalobce nikdy dovnitř nešel, odváděl pozornost policistů, pomáhal A., který tam sám nosil chleba, vznikla i videonahrávka zachycující jej s A., A. pak zavřeli, v prosinci ho propustili a 16. 3. 2016 zemřel, protože byl nemocný a také držel hladovku. Následně tvrdil, že A. doprovázel pouze jednou, dne 26. 7. 2016 tam A. zašel, zůstal tam a pak dne 31. 7. 2016 se společně s nimi vzdal. Dále byl žalobce dotazován na podrobnosti celého incidentu, jeho úlohu v zásobování, na jeho cestu do Gruzie, kam dle svého tvrzení vezl rodinu a na rozpory v jeho tvrzeních.

19. Žalobce byl na den 16. 5. 2019 řádně předvolán, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí, této možnosti však nevyužil a na předvolání se nedostavil.
20. Dne 26. 8. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě předpokládané zákonem o azylu neudělil. V odůvodnění žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu, podrobně shrnul tvrzení uvedená žalobcem k podané žádosti a dále při pohovoru a doplňujícím pohovoru, zjistil, že tvrzeným důvodem žádosti je jeho obava z návratu do vlasti, kde má být pronásledován kvůli své snaze pomoci členům skupiny Sasna Tser při jejich obléhání budovy ministerstva vnitra v Jerevanu, ke kterému došlo v červenci 2016. Vyšel též z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii, jedná se celkem o osm materiálů, jejichž seznam je v rozhodnutí uveden a nacházejí se ve správním spise.
21. Shledal, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Vyšel z tvrzení žalobce, že nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl politicky aktivní, v letech 1988 – 2016 se účastnil mítinků proti vládě, ale neměl kvůli tomu žádné problémy se státními orgány. Jeho jediné problémy pramení z událostí, ke kterým došlo v červenci 2016, kdy ozbrojená skupina Sasna Tser obsadila budovu ministerstva vnitra v Jerevanu, žalobce měl tuto skupinu podporovat tím, že pomáhal svému příteli A. S. nosit jim chléb, žalovaný však neshledal, že by byl žalobce za tuto činnost pronásledován, tím méně pak azylově relevantním způsobem, a neshledal ani žádné skutečnosti, které by svědčily o možném budoucím pronásledování žalobce v případě návratu do Arménie. Ohledně událostí z července 2016 vyšel z Informace OAMP- Arménie: Žirajr Sefiljan; Armáda, politická aktivita, stíhání a zatčení ze dne 31. 1. 2018, dle které zatčení opozičního aktivisty Žirajra Sefiljana v červnu 2016 vyvolalo krizi režimu, kdy skupina označovaná jako Zuřiví ze Sasunu (tzv. Sasna Tser) obsadila policejní stanici, držela zde policisty jako rukojmí a požadovali propuštění Sefiljana, demisi prezidenta a vytvoření nové vlády, tato akce vyvolala v Jerevanu rozsáhlé demonstrace na jejich podporu a požadavky na reformy v zemi, případ vztahující se k aktivitě Zuřivých se rozrostl na celkem 47 obviněných, trestní řízení se Sefiljanem bylo spojeno s trestním řízením proti Zuřivým, v březnu 2017 zemřel ve vězení opoziční aktivista A. S., který byl odsouzen za pomáhání Zuřivým při červencových protestech, kdy nosil jídlo do obsazené policejní stanice. Žalovaný však označil výpověď žalobce za velmi nekonzistentní a postrádající znaky,

kteřé by pravdivá výpověď měla mít, na straně 9 napadeného rozhodnutí velmi pečlivě rozebral řadu rozporů a nesrovnalostí v tvrzeních žalobce, a to jak ohledně jeho seznámení se s A. S., tak událostí z července 2016. Z toho dovodil, že žalobce pouze využil svých částečných znalostí o problematice demonstrací a nepokojů z léta 2016, popř. zmíněných incidentů, aby svými tvrzeními následně vygradoval svůj azylový příběh, přestože on sám ve vlasti nikdy ohrožen nebyl. Na základě toho dospěl k závěru, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod a azyl dle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu neudělil. Zároveň neshledal, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Pokud jde o napomáhání žalobce skupině Zuřivých ze Sasunu, na základě výše uvedeného nepovažoval žalobce za aktivního napomahatele této skupiny, žádost považoval za účelovou a jeho výpověď za nevěrohodnou cílenou na dodání závažnosti důvodům jeho žádosti. Poukázal na to, že žalobce opustil svou vlast zcela legálně, prošel řádnou policejní kontrolou, přes jím deklarované pronásledování ze strany policie neměl s vycestováním žádné problémy, pokud by o něj měly arménské orgány opravdu zájem, tak by ho pouze nesledovaly, ale byl jimi zadržen. To se však nikdy nestalo, žalobce byl údajně kontaktován pouze telefonicky, aniž ho kdy policie předvedla, navíc žalobce ze strany policie přímo kontaktován ani nebyl, jeho sledování z auta u domu, který má 94 bytů, tak považoval za pouhé domněnky, nelze dovodit, že byl sledován právě žalobce, v této souvislosti byly ve výpovědi žalobce rovněž určité rozpory. I pokud by žalovaný přes uvedené rozpory připustil, že ke sledování žalobce ze strany policie ve vlasti docházelo, nelze přijmout tvrzení, že by se žalobce do vlasti nemohl vrátit, neboť od doby jeho odjezdu došlo ke změně politické situace resp. k převratu, k moci se dostala opozice podporovaná i Sefiljanem, tyto změny, ke kterým došlo v roce 2018, žalovaný detailně popsal, došlo k propuštění politických vězňů včetně Žirajra Sefiljana a dalších členů Sasna Tser, ve volbách byly tyto změny potvrzeny, Republikánská strana, která tvořila přes dvacet let páteř režimu, nepřekročila ani 5% hranici pro vstup do parlamentu, dochází k rozsáhlému vyšetřování korupce představitelů bývalého režimu, za této situace není žalovanému zřejmé, proč by se měl žalobce obávat návratu do vlasti a proč by měl být nadále sledován, když se k moci dostal opoziční kandidát. Shrnutí, že v případě žalobce nelze hovořit o tom, že by byl ve vlasti pronásledován z důvodu zastávání určitých politických názorů nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti, žádost považoval za účelovou s cílem legalizovat pobyt žalobce v ČR, což dovodil z tvrzení žalobce a ze skutečnosti, že žádost podal až dne 8. 2. 2018 po svém transferu ze Švédska, i když na území ČR vstoupil již dříve dne 2. 11. 2016. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je mezinárodní ochrana výjimečným institutem, který k legalizaci pobytu neslouží. Shledal, že žalobce nemůže naplňovat ani důvody pro udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, neboť je dospělou, plně právně odpovědnou osobou, která si na život vydělává práci a je dle svých slov zdravotně zcela v pořádku, není dán žádný důvod hodný zvláštního zřetele.

22. Zabýval se též tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany, shledal, že v případě návratu nehrozí žalobci vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, neboť v Arménii právní předpisy neumožňují uložení tohoto trestu za

žádný trestný čin. Dále dospěl k závěru, že žalobci nehrozí ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, takovou ochranu lze udělit pouze tam, kde dané nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam kde vůbec nastat nemusí nebo může nastat pouze v případě přidružení se jiných okolností, které dosud nelze předjímat. Připomněl, že žalobce za aktivistu nepovažuje, zopakoval důvody, které uvedl v případě posuzování podmínek pro udělení azylu, zejména rozpory v tvrzeních žalobce, kdy jednu a tutéž událost popsal v rámci dvou vedených pohovorů zcela odlišně, a další. Dále poukázal na to, že problémy žalobce se vztahují k bývalému režimu, který byl v dubnu 2018 svržen, a k moci nastoupil opoziční kandidát, jehož podporovatelem je i Žirajr Sefiljan, popsal politické události v roce 2018, kdy k moci nastoupila opozice v čele s Nikolem Pašinjanem a byli propuštěni političtí vězni včetně Sefiljana a skupiny Sasna Tser. Na základě těchto informací neviděl důvod, proč by se žalobce nemohl vrátit do vlasti a proč by měl být nadále ze strany bezpečnostních složek Arménie sledován. Zabýval se též situací neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a dalších osob, které se navracejí do vlasti, podrobně se zabýval podporou těchto osob, v této souvislosti tak rovněž žádné riziko pro žalobce nezjistil. Z těchto důvodů neshledal, že by žalobci v případě návratu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Po posouzení bezpečnostní a politické situace v zemi dospěl k závěru, že žalobci nehrozí ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť v zemi neprobíhá takový konflikt, jehož důsledky by mohly být ve vztahu k žalobci považovány za vážnou újmu. Měl za to, že případné vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Shledal, že žalobce podmínky pro udělení doplňkové ochrany nesplňuje.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „**procedurální směrnice**“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je dle písm. a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
25. V řízení o mezinárodní ochranu má žalobce břemeno tvrzení, kdy je jeho povinností řádně a věrohodně vylicít, na jakých skutečnostech staví svou žádost o mezinárodní ochranu. Jinak je tomu v případě břemene důkazního, které je z důvodu specifické povahy tohoto řízení již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a

žalovaného. Právě z toho důvodu, že žadatel má v tomto typu řízení často velmi omezené důkazní možnosti, je kladen zvláštní důraz na to, aby jeho výpověď o azylově relevantních skutečnostech byla dostatečně konkrétní, ucelená a věrohodná. Primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází (k tomu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 – 38). V posuzovaném případě se soud ztotožňuje se žalovaným, že žalobce svou povinnost uvést věrohodnou výpověď o azylově relevantních okolnostech nesplnil.

26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně podrobně a srozumitelně popsal, v čem je výpověď žalobce nekonzistentní a nevěrohodná, a to zejména na stranách 9 a 10 (z hlediska podmínek pro poskytnutí azylu) a na straně 14 (z hlediska podmínek pro poskytnutí doplňkové ochrany) napadeného rozhodnutí, kde poukázal na časové nesrovnalosti ve výpovědi žalobce (zejména ohledně délky jeho pobytu v Gruzii a jeho návratu do Arménie, ohledně pobytu A. S. v obsazené budově a doby, kterou strávil ve vězení či na svobodě, ohledně dnů, kdy se měl žalobce podílet na zásobování skupiny), obsahové nesrovnalosti (např. ohledně času a okolností seznámení se A. S., ohledně toho, jak se žalobce dostal k událostem v červenci 2016 a kde byl, když události začaly, ohledně toho, zda žalobce donášel jídlo před či po svém pobytu v Gruzii, zda žalobce chodil přímo do obsazené budovy či nikoliv, k okolnostem dodávek jídla do budovy, k událostem ze dne 26. 7. 2016, k tomu, zda žalobce dne 30. 7. 2016 kontaktoval skupinu prostřednictvím policistů či skrze A., zda došlo k přestřelce či nikoliv, a další). Z těchto rozporů tak vyplývají značné pochybnosti o pravdivosti a věrohodnosti tvrzení žalobce, soud s tímto hodnocením žalovaného souhlasí. Přitom se jedná o zásadní diskrepance v celém sledu událostí popisovaných žalobcem, které nelze vysvětlit pouze časovým odstupem 2 – 3 let mezi těmito událostmi a výpovědí žalobce v předmětném řízení.
27. Soud shodně s žalovaným poukazuje zejména na výpověď žalobce ze dne 13. 2. 2018, kdy uvedl, že „*S A. jsme nosili jídlo, chléb (ozbrojené skupině Zuřivých ze Sasunu, která obsadila budovu ministerstva vnitra v Jerevanu, doplněno soudem). Celkem třikrát v různé dny jsem skupině přinesl jídlo, bylo to před mým odjezdem do Gruzie. Chtěl jsem tam (v Gruzii, doplněno soudem) schovat rodinu, protože jsem cítil, že to nebude v pořádku. Ale rodina tam nechtěla zůstat, tak jsme se všichni vrátili zpátky.*“ Při doplňujícím pohovoru dne 18. 3. 2018 pak žalobce uvedl, že jídlo Zuřivým ze Sasunu donesl pouze jednou, a to dne 26. 7. 2016, když rodinu před tím odvezl do Gruzie. Při jednání soudu dne 29. 3. 2021 nejprve žalobce uvedl, že jídlo pomáhal přinést pouze jednou a rodinu do Gruzie odvezl až poté dne 22. 7. 2016, neboť se bál o jejich bezpečnost. Dne 26. 7. 2016 se pak vrátil nelegálně z Gruzie. Při vyjádření k obsahu správního spisu pak uvedl, že nejprve rodinu odvezl do Gruzie, ze které se pak 26. 7. 2016 nelegálně vrátil zpět, aby pomohl A. přinést potraviny Zuřivým ze Sasunu.
28. Pokud jde o tvrzení žalobce týkajícího se propuštění a následného úmrtí A. S., soud zjistil, že během pohovoru dne 13. 2. 2018 žalobce uvedl, že: „*A. 30. 12. 2016 osvobodili, ale pak ho znovu zadrželi a on v březnu 2017 zemřel v nemocnici. Nejprve byl ve vězeňské nemocnici, pak ho převezli do normální nemocnice, operovali ho, ale zemřel. Předtím držel*

hladovku.“ Při pohovoru dne 18. 3. 2019 k témuž uvedl: „*A. byl nemocný, ale stejně ho zavřeli. Pak ho v prosinci propustili a 16. 3. zemřel, protože byl nemocný a také držel hladovku.*“ Otázka: Byl A. po svém propuštění v prosinci ještě někdy zadržen a vězněn? Odpověď žalobce: „*Ne, byl v nemocnici. Byl ve velmi špatném stavu, ale sledovali ho.*“ Z toho je patrné, že i v tomto bodě žalobce nepodal jednoznačné a konzistentní odpovědi, jeho výpovědi si vzájemně odporují. Žalovaný pak k tomu z Informace OAMP – Arménie: Žirajr Sefiljan; Armáda, politická aktivita, stíhání a zatčení ze dne 31. 1. 2018 zjistil, že A. S. zemřel ve vězení během lékařského zákroku v březnu 2017. Žalovaný pak z toho dovedl, že žalobci nejsou známy všechny okolnosti výše popsaných událostí z července 2016, a dále dovedl nepravděpodobnost, že by žalobce mohl A. S. telefonicky sám kontaktovat ze Švédska, pokud se jmenovaný nacházel ve vězení. Nejedná se tak o drobné rozpory ve výpovědi žalobce, ani o rozpory, které by žalobce v pozdějším pohovoru vysvětlil, ale o zcela zásadní nesrovnalosti, které ve spojení s výše uvedenými dalšími rozpory svědčí o nevěrohodnosti tvrzení žalobce.

29. Nelze souhlasit s námitkou, že by žalovaný dostatečným způsobem nevysvětlil, jakým způsobem při posuzování hodnověrnosti postupoval a jakými úvahami se přitom řídil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela konkrétně poukázal na jednotlivé rozpory, které identifikoval v tvrzeních žalobce, kdy zejména na základě těchto rozporů považoval tvrzení žalobce za nekonzistentní a nevěrohodná, dále poukázal na částečnou neznalost událostí z července 2016, z čehož rovněž dovozoval nevěrohodnost jeho azylového příběhu. Rovněž se zabýval okolnostmi vycestování žalobce a skutečnostmi, že žalobce nebyl nikdy zadržen, ani předveden k výslechu, sledujícími policisty nebyl nikdy kontaktován; i z toho dovozoval nevěrohodnost azylového příběhu žalobce. Žalovaný se tak v napadeném rozhodnutí zabýval kritérii hodnověrnosti zmíněnými žalobcem, tedy vnitřní a vnější konzistentností, plauzibilitou azylového příběhu i chováním žalobce, kdy žalovaný poukázal zejména na chování žalobce po opuštění domovského státu. Úvahy žalovaného se prolínají napadeným rozhodnutím, jsou obsaženy zejména stranách 9, 10 a 11 (ohledně neudělení azylu) a na straně 14 (ohledně neudělení doplňkové ochrany).

30. Argument žalobce použitý v žalobě, dle kterého osoby, které byly v obdobném postavení jako žalobce, tedy A. S., byly opakovaně zadržovány a vyslýchány, pak svědčí dle názoru soudu spíše v neprospěch žalobce, neboť rovněž vypovídá o nevěrohodnosti jeho tvrzení. Pokud by totiž žalobce skutečně spolupracoval s A. S. při dodávkách jídla ozbrojené skupině Zuřivých ze Sasunu, není zřejmé, proč by arménské policejní orgány v časovém období po těchto událostech žalobce rovněž nezadržely a nevyslýchaly, popř. neuvěznily, stejně tak jako A. S. a řadu dalších osob, a spokojily by se s pouhými telefonickými výzvami k dostavení se k výslechu a se sledováním žalobce bez jakéhokoliv fyzického kontaktu s ním. Přitom žalobce tvrdí, že byl při událostech v červenci 2016 policií rozpoznán, policie měla jeho adresu a telefonní číslo, dokonce dle jeho tvrzení měla existovat videonahrávka prokazující příjezd žalobce s A. autem k obsazené budově. Žalobce pak nesdělil žádný důvod, proč by vzhledem k jeho osobě policejní složky postupovaly jinak, než právě vzhledem k A. S., který byl za podporu skupiny Zuřiví ze Sasunu dokonce odsouzen a uvězněn; žalobce přitom tvrdil, že bylo zvykem odstraňovat svědky. Svědčí to tak nikoli o důvodnosti obav žalobce z pronásledování, ale o nevěrohodnosti jeho tvrzení.

31. Na základě shora uvedeného, kdy žalobce v souvislosti s jeho údajnou pomocí skupině Zuřivých ze Sasunu nesplnil svou povinnost věrohodným způsobem vyličit skutečnosti, ze kterých vyplývá, že je v domovském státě pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, dospěl žalovaný k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro poskytnutí azylu dle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, soud se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a zcela na něj odkazuje. Pokud jde o činnost žalobce v letech 1988 – 2016, kdy se účastnil různých protivládních mítinků a demonstrací, žalobce sám výslovně uvedl, že kvůli těmto aktivitám ve vlasti žádné problémy se státními orgány nikdy neměl, ani v žalobě žádné konkrétní problémy neuvedl. Nelze tak vytýkat žalovanému, že ani tyto aktivity nepovažoval za relevantní z hlediska případného udělení azylu žalobci.
32. Pokud jde o důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, vyšel žalovaný v souladu s výše uvedeným z toho, že žalobce nepovažuje za aktivního napomahatele skupiny Zuřivých ze Sasunu, dále poukázal na to, že žalobce opustil domovský stát oficiálně bez problémů, nebyl nikdy zadržen, předveden, nebyl ani nikdy kontaktován policisty, kteří ho údajně pronásledovali, ohledně pronásledování rovněž poukázal na rozpory ve výpovědi žalobce. Přes tyto okolnosti navíc považoval za zásadní, že od událostí v roce 2016 došlo ke změně politické situace v Arménii, kdy aktuálně jsou již od roku 2018 u moci opoziční síly v čele s Nikolou Pašinjanem, když tvrzené problémy žalobce se týkaly představitelů minulého režimu. Za takové situace nelze vůbec uvažovat o tom, že by žalobce mohl mít odůvodněnou obavu z pronásledování, nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti, neboť v posuzovaném případě nejsou dány žádné okolnosti, které by takové obavy mohly zakládat. Nejedná se zde vůbec o pochybnosti, jaké míry dosahuje riziko, že by žalobce mohl být po návratu do vlasti vystaven pronásledování, neuplatní se zde ani princip přiměřené pravděpodobnosti, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2010, č.j. 4 Azs 11/2010-112, přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. O takovou situaci se však zde nejedná, u žalobce nejsou dány předpoklady, že by tvrzené pronásledování vůbec mohlo nastat, žádné obdobné případy pak dány nejsou. Námitky žalobce o tom, že splňuje podmínky pro poskytnutí azylu dle § 12 písm. a) i b) zákona o azylu, jsou tak zcela nedůvodné.
33. K námitce ohledně nedostatečného zdůvodnění neudělení humanitárního azylu je zapotřebí uvést, že obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: *„Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec*

neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výchyty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

34. Žalovaný se na str. 12 napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, zda byly dle jeho názoru splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, uvedl, že žalobce je dospělou, plně právně odpovědnou osobou, která si na život vydělává práci a která je podle svých slov zdravotně zcela v pořádku, na základě toho nenalezl žádný zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu, Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení v souladu se shora uvedenou judikaturou za dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv, námitka je nedůvodná.
35. V další žalobní námitce žalobce vytýkal žalovanému, že nesprávně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany, měl za to, že při návratu do Arménie mu vážná újma hrozí, a to jak z důvodu jeho individuální situace, tak z hlediska bezpečnostní situace v zemi. Soud tento náhled žalobce nesdílí.
36. Žalobce svá tvrzení o nutnosti poskytnutí doplňkové ochrany zakládá na stejných okolnostech, kterými odůvodňoval též nutnost poskytnutí azylu jeho osobě, tedy na tom, že byl již v minulosti ze strany policie pronásledován a akty pronásledování přetrvávaly i po jeho odchodu ze země. Vzhledem k tomu, že žalovaný vyhodnotil tvrzení žalobce jako nevěrohodná, s čímž se soud z důvodů uvedených shora ztotožnil, a vzhledem k zásadní změně politické situace v Arménie, kterou žalovaný dostatečných způsobem popsal na straně 14 napadeného rozhodnutí, je zřejmé, že žalobci vážná újma v souvislosti s jeho návratem do vlasti nehrozí. Ze stejných důvodů se nemůže jednat ani o porušení zásady non-refoulement, neboť ze žádných zjištěných skutečností dané věci nevyplývá, že by v případě návratu žalobce do státu původu mohly být ohroženy život či osobní svoboda žalobce resp. jeho fyzická integrita. Žalovaný pak v této souvislosti rovněž přihlédl k tomu, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné vzhledem k žalobci považovat za vážnou újmu dle daného ustanovení zákona o azylu. Lze tak přisvědčit závěrům žalovaného, že podmínky pro udělení doplňkové ochrany splněny nebyly, žalovaný v této souvislosti přihlédl ke všem relevantním okolnostem daného případu a své závěry podrobným a srozumitelným způsobem odůvodnil.

37. Oproti tomu námitka žalobce ohledně nepříznivé bezpečnostní situace v zemi původu je pouze obecná, žalobce neuvedl žádná konkrétní tvrzení, v čem by tato situace mohla pro žalobce představovat v případě návratu do vlasti riziko vážné újmy, z podkladů shromážděných žalobcem žádné takové skutečnosti nevyplývají, s ohledem na to je tato námitka rovněž nedůvodná.
38. Ani obava žalobce z případného nástupu do armády nepředstavuje důvod pro udělení doplňkové ochrany, jedná se o legitimní občanskou povinnost. K této problematice se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, kde např. v usnesení ze dne 7. 2. 2018 č. j. 6 Azs 378/2017-25 sdělil následující stanovisko: „K otázce odmítání nástupu k výkonu vojenské služby se zdejší soud vyjádřil zásadním způsobem například v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49: *Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, Nejvyšší správní soud uvedl: Samotné odmítání branné povinnosti odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Obdobně v takové situaci není dán ani důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Azylová irelevance branné povinnosti byla potvrzena také v usneseních Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34.*“
39. Soud dále při jednání doplnil dokazování o aktuální informace o zemi původu, a to s ohledem na válečný konflikt v Náhorním Karabachu, který proběhl na podzim roku 2020. Žalobce z aktuální situace v Arménii žádné konkrétní nebezpečí vážné újmy ve vztahu ke své osobě netvrdil, soud se tak spokojil s níže uvedenými zprávami, které již byly vyžádány v řízení pod sp. zn. 1 Az 22/2020-61 (Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 19. 2. 2021 a 10. 9. 2020, Výroční zpráva Human Rights Watch 2021 – Arménie, Zpráva Ministerstva vnitra: Arménie Ázerbajdžánb Informace OAMP, 24. listopad 2020). Ze zprávy Ministerstva vnitra ze dne 24. 11. 2020 se podává, že konflikt se uskutečnil v oblasti Náhorního Karabachu, respektive Republiky Arcach, která zaujímala nejen území vlastního Náhorního Karabachu, ale i oblast mezi Arménií a Náhorním Karabachem. Boje vypukly 27. 9. 2020, Ázerbajdžán postupně ovládl oblast na jihu přiléhající k hranici s Íránem, poté dobyl strategické město Šuša a začal postupovat na hlavní město Republiky Arcach Stěpanakert. Dne 9. 11. 2020 podepsal arménský premiér Nikol Pašinjan dohodu o ukončení bojů, která začala platit dne 10. 11. 2020. Konflikt probíhal mimo území samotné Arménie, i když byly zaznamenány i ojedinělé útoky na jejím území. Ty však byly provedeny poblíž hranice s Ázerbajdžánem. Žalobce pochází z města J., kde žádné útoky neproběhly. Ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí pak vyplývá, že neúspěšným žadatelům o azyl nehrozí žádné nebezpečí. Ani ze zprávy Human Rights Watch nevyplývá, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy a žalobce takové nebezpečí nezmiňoval. Provedeným dokazováním tak nebylo zjištěno, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo v souvislosti s výše uvedeným válečným konfliktem nebezpečí vážné újmy.

40. Závěrem soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je nezbytné o azyl požádat neprodleně poté, co má k tomu žadatel příležitost. V rozsudku ze dne 13. 1. 2005 č.j. 3 Azs 119/2004-50 Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *“Institut politického azylu slouží, zjednodušeně řečeno, k ochraně cizích státních příslušníků před pronásledováním ze strany domovského státu nebo v situacích, kdy má cizí státní příslušník z takového pronásledování oprávněnou obavu, přičemž pronásledování se musí dát z azylově významných důvodů. Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.”* Tyto závěry se uplatní v přiměřené míře též v případě žalobce, který o mezinárodní ochranu v České republice požádal až poté, co více než rok pobýval ve Švédsku, jeho žádost o mezinárodní ochranu tam nebyla vyřízena a žalobce byl v rámci dublinského řízení transferován do České republiky.
41. Institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů“, které tento upravuje.“*
42. V posuzovaném případě nebylo shledáno, že by žalobce naplňoval některý z důvodů pro poskytnutí mezinárodní ochrany podle zákona o azylu, s ohledem na to se nemůže jednat o prostředek k řešení pobytového statusu žalobce v České republice. Pokud má žalobce v úmyslu v České republice dále setrvat, musí k legalizaci svého pobytu případně využít instituty dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.
43. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. března 2021

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce